

[Malchau.]

Hensyn til Lønning o. s. v. faar Rettigheder efter denne Lov: Det vil altsaa sige, at i alle Henseender, baade med Hensyn til Ansættelse, Oprykning og Lønning, vil den nye Lovs Bestemmelser gælde fra og med den 1. April 1946.

Der er et Mindretal inden for Udvalget, bestaaende af de socialdemokratiske Medlemmer, som har tilført Betænkningen en Bemærkning om, at Mindretallet beklager, at der ikke har kunnet opnaas Enighed om eller Flertal for det af et Mindretal i Folketingsudvalgets Betænkning stillede Ændringsforslag Nr. 170 vedrørende lempeligere Overgangsregler for Statsbanernes Tjenestemænd ved Aldersgrænsens Forhøjelse fra 67 til 70 Aar. Mindretallet vil imidlertid selv her motivere sin Tilføjelse til Betænkningen.

Jeg skal paa hele Udvalgets Vegne indstille Lovforslaget til Vedtagelse uforandret i dette høje Ting.

Alfred Kristensen: Som Udvalgets ærede Ordfører alt har nævnt, lykkedes det heller ikke i Landstingsudvalget at opnaa Enighed om eller Flertal for en lempeligere Overgangsordning for det ved Statsbanerne ansatte Personale med Hensyn til Lovforslagets Bestemmelser om Overgangen fra 67 til 70 Aars Aldersgrænsen.

Vi beklager fra vor Side, at dette ikke er lykkedes, fordi vi har den Opfattelse, at vi kun stod meget kort fra hinanden og faktisk paa et vist Tidspunkt var enige om, at man burde medtage en saadan Bestemmelse. Det er imidlertid ikke lykkedes, og vi har ikke ønsket at stille et Ændringsforslag, da dets Skæbne jo paa Forhaand er givet; men vi beklager meget, at man ikke har kunnet vise denne Imødekommenhed over for det store Personale, der er ansat ved Statsbanerne, og som nu faktisk faar standset deres Avancement, i hvert Fald bliver det meget stærkt indskrænket i de tre Aar, der vil gaa, inden man er kommet op paa 70 Aars Aldersgrænsen.

Naar jeg tager Ordet, er det ikke i og for sig saa meget for at klynke over dette Spørgsmaal — naar Bestemmelsen er truffet, er denne Sag ude af Verden —, men det er mere for at rette en Henvendelse til den højtærede Finansminister. Man har faktisk inden for samtlige politiske Partier, i hvert Fald dem, der er repræsenteret i dette høje Ting, været enig om, at der ikke i økonomisk Henseende ved den nye Lov burde ske nogen Forringelse for Personalet, men naar man gennemfører 70 Aars Bestemmelsen, som Flertallet har ønsket det, er det, fordi der

for Tiden er saa stor Personalemangel. Naar en saadan Enighed faktisk er til Stede, og det almindeligt har været hævdet tidligere, at man ved at indføre Ændringer af denne eller lignende Art i Regelen ikke maatte lade det gaa ud over de Tjenestemænd, som paa det paagældende Tidspunkt beklædte de Stillinger, der var Tale om, vil jeg henstille til den højtærede Minister at foranledige, at der ved de kommende Normeringslove inden for dette Tidsrum tages det videst mulige Hensyn til de særlige Forhold, som er opstaaet paa Grund af, at man paa een Gang fører Aldersgrænsen op fra 67 Aar til 70 Aar; der er i hvert Fald Mulighed for ved disse Normeringslove at lempe paa Forholdene, saa at man i nogen Grad afbøder det, der ellers vil blive Følgen.

Finansministeren (Thorkil Kristensen):

Jeg takker for det af Udvalget udførte Arbejde og skal til det ærede Medlem Hr. Alfred Kristensen sige, at efter at nu det høje Folketing har gennemført Lovforslaget med Flertallets Affattelse af den Bestemmelse, hvorefter det ærede Medlem talte, vil det, som ogsaa det ærede Medlem erkendte, formentlig ikke være praktisk at forlænge Debatten om dette Spørgsmaal. Jeg har, som jeg sagde i det andet Ting, fulgt Flertallets Opfattelse, ikke blot fordi det var Flertallets, men ogsaa fordi jeg fandt, at den var sagligt velbegrunder.

Hvad angaar de Bemærkninger, der nu blev fremsat af det ærede Medlem, skal jeg sige, at jeg synes, at Offentligheden bør være klar over, at det ikke er noget enstemmigt Ønske hos Statsbanernes Tjenestemænd at blive staaende ved den lavere Aldersgrænse, hverken midlertidigt eller varigt. Det er naturligvis et Punkt, hvor der er en vis Interesses modsætning mellem de ældre Tjenestemænd og de yngre; de yngre vil gerne avancere, og de ældre vil som Regel gerne beholde deres Stillinger saa længe som muligt. Naar man altsaa har givet Offentligheden Indtryk af, at Tjenestemændene er interesserede i at bevare den lavere Aldersgrænse noget længere, gælder dette kun en Del af Tjenestemændene, muligvis og rimeligvis deres Flertal, men ingenlunde dem alle.

Med Hensyn til Avancementer er Forholdet i øvrigt jo for det første det — det synes jeg man bør understrege —, at der ikke er nogen Tjenestemand, der har noget bestemt lovsikret Tilsagn om et vist Avancement; man maa tage de Vilkaar, som Mulighederne byder. For det andet forbedrer den nye Tjenestemandslov paa anden Maade